

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. április 24.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZ ÚR TANÁCSA ÁLL MEG

Énekek: 167,1; 450; 1,1; 462

Lekció: 2Sám 17,1-14

Alapige: 2Sám 17,14

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük, hogy eléd állhatunk ezen a délelőttön. Köszönjük azt, hogy neked mondunk hálaszót. Hogy milyen hű szájjal és szívvel tesszük ezt, az legyen a te megítélésed. Szeretnénk kérni, hogy még hívebb szájjal és szívvel tudjunk téged áldani és magasztalni!

Bocsásd meg, Urunk, a hitben, a hűségben való lazaságunkat, önállósodásunkat, amellyel elhagyunk téged, az élő vizek forrását, és sokszor repedezett kuttakat ásunk magunknak!

Kérünk, Urunk, taníts bennünket a te méltó dicséretedre, az előtted való méltó hódolatra, hogy valóban egész életünk, lelkünk, szívünk, egész valónk meghajoljon előtted, nagynak lásson téged! Hadd tudjuk azt mondani, amit Keresztelő János is mondott: neked kell növekedned, nekünk pedig alább szállani és egyre kisebbnek lenni!

Hadd köszönjük meg, hogy ezen a vasárnapon egybegyűjtöd a te népedet, hogy ne csak csendes szobánkban legyünk veled közösségben, négy szemközt legyünk beszélő viszonyban, hanem így, sok szem közt is tudjunk figyelni a te szavadra, kijelentésedre, ígédre! Egymással is találkozhatunk, egymást is láthatunk, és megélhessük a gyülekezet összetartozását!

Kérünk, Urunk, hogy Szentlelked által segíts bennünket az elcsendesedésben, mindabban, amire szükségünk van, hiszen egész héten át elfáradunk a világ zaján! Sok minden ér bennünket, sok mindent hallunk, látunk, tapasztalunk, teszünk, rohanunk. Hadd kérjünk téged arra, Urunk, hogy teremts bennünk

csend, hogy ebben a csendben hallgathassuk a te szavadat, igédet! Hadd köszönjük meg, hogy külső körülményeink között ezt úgy tehetjük, hogy nem zavar bennünket senki!

Kérünk, add a te Szentlelked világosságát igehirdetőnek és igehallgatóknak egyaránt ezen a vasárnapon, nemcsak ezen a helyen, hanem mindenütt, ahol téged hívnak segítségül, ahol Jézus Krisztusban, az ő szabadító golgotai kereszt-halálában és feltámadásában látva magyarázzák az üdvtörténetet, a Szentírás szavait!

Növeld a mi hitünket, igazíts önmagadhoz bennünket! Minden eltérést, vadhajtást számolj fel az életünkben, hogy egyedül te lehess Úr éltünk fölött, s szívünk ne ismerjen kényszert, hanem boldog örömet, hogy téged követhetünk, és ilyen Urunk lehet!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a Sámuel 2. könyve 17. fejezetének 14. verséből olvasom ekképpen: *„Absolon és Izrael férfiai ezt mondták: Jobb az arki Húsaj tanácsa Ahitófel tanácsánál. Mert az Úr rendelte úgy, hogy elvessék Ahitófel tanácsát, amely jó volt, hogy veszedelmet hozzon az Úr Absolonra.”*

Kedves testvérek, Bibliaolvasó kalauzunk szerint ezekben a hetekben olvasuk Sámuel 2. könyvének háborús történeteit. Mióta a szomszédunkban háború van, azóta én is egész máshogy olvasom és látom ezeket a történeteket, amiket elénk ad Dávid és Absolon konfliktusából a Sámuel 2. könyve.

Az alaptörténet az, hogy Dávid ellen az ő fia, Absolon fellázad, és erőszakkal el akarja venni a királyságot, ő tör uralomra. Mindebben nemcsak Absolon keménysége, apjával szembeni tiszteletlensége és mindezekon felül Isten akaratának átlépése, áthágása áll, hanem az is, hogy Isten megígérte Dávidnak, hogy Betsabéval való vétke miatt háborúság lesz a családban. Ez be is következik, és Dávidnak menekülnie kell. Ahitófel olyan tanácsot ad Absolonnak, hogy: menj be a te apádnak a másodrangú feleségeihez, mindenki szeme láttára, akik itt maradtak Jeruzsálemben. Ehhez hasonló tanácsokkal látja el Ahitófel Absolont. Mindez azért van, mert ennek a házasságtörésnek, parázsnaságnak, gyilkosságnak, melyet Dávid elkövetett – ha örökkévaló büntetése már nincs is, mert Isten azt elengedte és megmosta őt –, az ideig való büntetését hordoznia kell. Legfőképpen azért, mert Dávid viselkedésével szégyent és gyalázatot hozott drága Urának nevére és az Isten ügyére.

Ezeknek a fejezeteknek, melyekben cselszövések vannak, tulajdonképpen most egyetlen központi gondolatára figyeljünk: a tanácsadók tanácsa! Már a 15. fejezetben is találkozunk ezzel a kérdéssel. Dávid ott azért könyörög, hogy „Uram, hiúsítsd meg Ahitófel tanácsát!” A 16. és 17. fejezetben is Ahitófel – aki Absolonnak főtanácsadója –, a politikai ügyekben, „igen jó” tanácsokat ad. Ha az ő tanácsai szerint folynának az ütközetek, akkor Dávidnak már régen vége lenne. Tehát, Ahitófel egy gonosz, hűtlen ember lehetett, akinek az volt az érdeke, hogy annak az oldalán álljon, akinél nagyobb a hatalom, a befolyás. Így

állt Absolon oldalára. Dávid oldalán ott maradnak a hűségesek, akik akkor is kitartanak mellette, amikor üldözik, megvetik, gyalázzák, és végleg le akarják taszítani arról a trónról, ahova őt az Isten helyezte, és ahova az Úr kente fel – olvastuk az előző fejezetekben.

Dávidnak is van egy tanácsadója, akit úgy hívnak, hogy Húsaj. Ő az az ember, aki ott maradna Dávid mellett, de Dávid azt mondja neki: maradj Jeruzsálemben, maradj ott Absolonnál! Így van mégis egy beépített ember, aki majd figyel, hogy ott mi történik, és esetleg jelentéseket tud adni. Ilyen ez a két ember, testvérek!

Ahitófel a mai igében két tanácsot ad Absolonnak. Az egyik, amit már említettem: menjen be Dávid másodrangú feleségeihez! A másik tanácsa az volt, hogy akkor törjenek rá Dávidra, amikor már elfáradtak, és kezük elerőtlenedett. Este, amikor lepihennek, és már alszanak, akkor kell meglepni őket és akkor kell rájuk támadni!

Ha a verset, amit textusként felolvastam, nem értjük, akkor nem is értjük meg, hogy miért fordul oda Absolon Húsajhoz, hogy őt is megkérdezze. „Ahitófel ezt és ezt tanácsolta; te mit mondasz erre?” Akkor Húsaj, bevetve minden tehetségét, tudományát, hűségét és hitét, olyan meggyőzően adja elő a tanácsát, hogy végül Absolon, a vének és a nép ráállnak erre, és Ahitófel tanácsát elvetik. Húsaj tanácsát fogadják meg, mert Isten így gondolta és látta jónak a megmenekülést.

A 14. vers tehát erről beszél; „Absolon és Izráel férfiai ezt mondták: Jobb az arki Húsaj tanácsa Ahitófel tanácsánál. Mert az Úr rendelte úgy, hogy elvessek Ahitófel tanácsát, amely jó volt, hogy veszedelmet hozzon az Úr Absolonra.” Ezt a verset azért gondoltam kiemelni, testvérek, mert annyira átfogja azt a néhány részt, amit most olvasunk a Kalauzunk szerint. Ennek a fényében kell látnunk ezt a borzasztó helyzetet, Dávid és Absolon helyzetét is! Itt annyi intrika, aljasság, cselszövés van, hogy azt gondoljuk, talán az emberek mozgatják az eseményeket, az emberek kezében vannak a szálak. Olyan jó azt látni az ige fényében, hogy ez a látszat! A valóság az, hogy közben az Úr ott van a háttérben – ha lehet így mondani –, sokszor azért, mert háttérbe szorítják. Mégis azt mondja Isten igéje: „az Úr rendelte úgy, hogy elvessek Ahitófel tanácsát.”

Gyermekkorunkban nagyon szerettünk felkéredzkedni a lovaskocsikra. Akkor még nagyon sok fuvaros volt a falvakban, hiszen mindent lovaskocsival szállítottak, nem platós kocsival, mint ma. Nagyon boldogok voltunk, amikor a fuvaros maga mellé ültetett bennünket. Még azt is vállaltuk, hogy visszafelé gyalogolunk, csak legalább egy darabig vigyen el. Sokszor elgondolkoztam azon, milyen erő van ezekben a lovakban, de amikor láttam a kocsis erős, cserzett kezét, aki határozottan, erősen markolta a gyeplőt, biztos voltam benne, hogy egészen nyugodtan ülhetünk mellette. Ez a kép olyan sokszor eszembe jut, hogy igen, az a hívó ember boldog, aki azt mondja, hogy én úgy látom az én Uramat, a mindenség teremtő, fenntartó, gondviselő Urát, hogy az ő hatalmas kezében van a gyeplő! Nem az Ahitófelek, nem az Absolonok kezében futnak össze a szálak, hanem a gyeplő a mi Urunk kezében van! Minden az ő akarata szerint tör-

ténik. Látjátok, hogy milyen befolyással van az Úr, még egy ilyen emberre is, mint Absolon, vagy mint Ahitófel! Meghiúsul Ahitófel tanácsa.

Persze Dávidot ez nem mentesítette az alól, hogy imádkozzon: „Ó, Uram, hiúsítsd meg Ahitófel tanácsát!” Ez nem mentette fel Dávidot az alól, hogy neki ezért nem is kell könyörögni. Könyörögnie kellett! A népet nem mentette fel az alól, hogy nem kellett a harcba menni. El kellett menniük a harcba, de abban a boldog és biztos tudatban, hogy még az ilyen megátalkodott, bűnben leledző szíveket is, akikre igaz, hogy beteljesedik a gonoszságuk –, mert ebben az igében, testvéreim, amikor Ahitófel ilyen tanácsot ad Absolonnak, hogy „menj be a te apádnak másodrangú feleségeihez, mindenki szeme láttára”, és Absolon megfogadja ezt a tanácsot –, azt kell látnunk, hogy ez a gonoszság egyre nagyobb lesz!

Tudjátok, amikor egy folyó megárad, akkor azt mondjuk, hogy tetőzik. Amikor a legmagasabb pontot eléri, onnantól kezdve már apad. Hát, ennyi a különbség, hogy Absolonnak és általában az ember gonoszsága a Biblia szerint, mindig csak tetőzik. Az mindig csak egyre nagyobb lesz, nem fog apadni! Az csak egyetlen módon apadhat: ha valakinek az Úr megbocsátja bűnét és vétkeit Jézus Krisztusért. Különben lássuk meg, hogy a bűn mindig csak tetőzik, egyre több lesz!

Vannak ilyen tanácsadók, testvérek, de ismét mondom, hogy az Úr tartja kezében a szálakat! Miből adódott Ahitófelnek ez az úgymond „tanácsadói becsülete”? A 16. fejezet utolsó verse ezt mondja: „Ahitófel tanácsát, melyet adott, abban az időben úgy tekintették, mintha Isten szavát kérdezték volna meg. Így tekintette Ahitófel minden tanácsát Dávid is, Absolon is.” Tehát, úgy látszik, hogy még Dávidot is megtévesztette Ahitófel látszólagos bölcsessége! A nép pedig úgy ment oda hozzá, mintha Istenhez menne. A mintha nem azt jelenti, hogy Istenhez ment. Amit Ahitófel mondott, készpénznek vették. Ez Ahitófel tragédiája. Az emberi kultusz olyan magas szintre emeli fel, ahonnan csak óriásit eshet. Olyan nagy Ahitófel bukása – olvassuk a 17. fejezetben –, hogy amikor nem az ő tanácsát fogadják el, hanem Húsaj tanácsát, hazamegy, és felakasztja magát. Ahitófel történetében látjuk, hogy valójában ki irányítja ezt az embert, ki ad neki tanácsot?

Ne felejtsük el, hogy a bűneset is egy tanácsadással kezdődött! Amikor Ádám és Éva, ott az Édenkertben, mindent megkapott Istentől, mindennel felruházta őket, minden az övék volt, jött a tanácsadó, és elkezdett a fülükbe duruzsolni: „Csakugyan azt mondta az Isten?” Nem! Majd ha abból esztek, olyanok lesztek, mint Isten! Tudja az Isten, és valamit el akar rejteni előletek! És jön a tanács: nyugodtan szakítsatok belőle! Innen látjuk, hogy Ahitófel „jó tanácsa” legfeljebb valamilyen eszességből fakadhatott. Ahitófel ravasz ember volt, de nem Isten gyermeke. Azért nem Isten gyermeke, mert nem bírja elviselni, hogy az ő hatalmas énjén ilyen csorba esett. Nem az ő tanácsát követték, hanem Húsaj tanácsát. Elmegy, és dühében felakasztja magát.

Ezeket azért mondom, mert ennek az igének a mi hétköznapi, lelki életünkre nézve is – bár mi egészen más körülmények között vagyunk –, nagyon

sok üzenete, mondanivalója van. Legfőképpen az, amit így lehetne feltenni kérdésben: ki a mi tanácsadónk? Kikre hallgatunk? Ahogy Dávid és Absolon mellett voltak tanácsadók, ne felejtsük el, hogy mellettünk is vannak tanácsadók! Ki ilyen, ki olyan tanácsot ad. Ki így, ki úgy vezetne bennünket. Mindannyian tanácstalanok vagyunk az életünk sok-sok eseménye, próbája, döntése előtt, és hajlamosak vagyunk arra, hogy tanácsra volna szükségünk. Ilyenkor előfordul, hogy odafigyelünk az Ahitófelekre, néha a Húsajokra is. Néha odafigyelünk az Úr vezetésére is, néha meg hitelt adunk egy istentelen ember tanácsának is. Isten igéje ettől óv bennünket.

Az 1. zsoltár 1. versében – amit nemsokára fogunk is énekelni –, azt kéri a zsoltáríró, hogy a gonoszok tanácsától az Úr mentse meg őt, gonoszoktól ne is fogadjon el tanácsot! Nagyon vigyázzunk, hogy ne is kerüljünk olyan közeli kapcsolatba, aki olyan helyről, olyan indulatból, olyan lelkeségből ad tanácsot, amely nem az Úré! Attól, aki nem az Úr gyermeke, abszolút ne fogadjunk el tanácsot!

Tudjuk, hogy tűzveszélyes anyagok közelében figyelmeztető jelzéseket helyeznek el: nem szabad dohányozni; nem szabad tüzet gyújtani; nem szabad gyufát használni, mert lánggra lobbanhat az a tűzveszélyes anyagokat tároló helyiség! Testvérek, hogy ilyen tűzveszélyes anyag a mi lelkünk is. Távoll kellene tartani tőle a rossz tanácsadókat, mert ránk akarja erőltetni, csak azért, mert ő úgy gondolja. Hány ilyen van! Elmondja, és a szerint cselekszünk. „Tartsd távol tőlem a gonoszokat, Uram!”

Aztán egy másik nagy veszély, amikor valaki úgy jár, mint Ahitófel – akár a lelki életben is előfordult már –, hogy felemelik egy képzeletbeli dobogóra, és őt kérdezik. Hadd mondjak egy konkrét példát! Magyarországon a múlt század közepén volt a lelki ébredés. A hívő népet Isten segítségével és erejével életre keltette a Szentlélek. Ennek az ébredésnek azonban voltak vadhajtásai is, mint például a személyi kultusz.

Még gyermek voltam, amikor egy szatmári faluban valakit kikiáltottak az Úr prófétájának. Komoly, hívő lelkipásztorok és a hívő lelki nép azt mondták, hogy oda kell menni tanácsért, hogy ő mit mond! Ilyen, ahitófeli személyi kultusz alakult ki. Egészen odáig fajult a dolog, hogy ha valakinek a konyhájában a sparhelt kilyukadt, még oda is utazott megkérdezni, hogy vehet-e helyette újat. Addig-addig, amíg egy lelkipásztor azt nem mondta: mindig úgy kezdte a kijelentéseit, hogy „én, akiben Isten Lelkének teljessége van.” A lelkipásztor ráébresztette őket, hogy csak Jézusban lakozik az Istenség egész teljessége. Csak ő mondhatta el magáról, hogy benne lakozik a teljesség! Hát ez az asszony hogyan sajátítja ki? Testvérek, ennek óriási botrány és bukás lett a vége.

Tehát, ilyen volt ez az Ahitófel. Figyeljétek, mit mond az ige: úgy kérdezték meg, mintha Istent kérdezték volna! Még egy ilyen embert is, mint Dávid, megtévesztett. Isten igéje nyilván mondja: nekünk az Urat kell kérdezni! Néhány ígét hadd idézzek ezzel kapcsolatban! A Józsué könyve 9. fejezetében olvasunk arról, amikor Izrael népe szövetséget köt a gibeonitákkal, pedig nem lett volna szabad. A gibeoniták hozzák az elszakadt ruháikat, az elnyútt sarut, a kiszáradt tömlőket, meg a penészes kenyereket, és mutatják, hogy milyen

messziről jöttek. „Hát mi nem itt lakunk! Ezek a holmik már ilyenek lettek a hosszú úton.” És akkor ott olvassuk az ígét: Izráel népe kezébe vette ezeket, „az Úr tanácsát, pedig nem kérték”, és óriási bukás lesz a vége. Azért, mert a körülményekre tekintenek, a láthatókra néznek, az Urat pedig és az ő tanácsát nem kérdezik.

Hadd mondjam, hogy a Bibliában több helyen olvasunk arról, hogy a mi Urunk kész arra, hogy tanácsoljon bennünket! Ézsaiás boldogan írja a 28. fejezetben: ő ad csodás tanácsot. Isten kész arra, hogy az ő gyermekeit tanácsolja. Ezt úgy is hívjuk a Bibliában, hogy „vezetés”. Sőt, azt mondja Pál apostol a Rómabeliekhez írt levélben, amit most olvasunk, hogy onnan lehet megismerni az Isten gyermekeit, hogy ők valóban Isten fiai, hogy tanácsolja őket a Szentlélek, vezeti őket az Úr.

Igen ám, de ehhez az kell, hogy az Úrral rendezett kapcsolatunk legyen, hogy valakit Isten vezethessen, tanácsolhasson, útba igazíthasson, figyelmeztethessen! A Biblia ezt kegyességnek, istenfélelemnek nevezi. Az Úrral való beszélőviszony, a Jézus Krisztusban megváltott élet szükséges hozzá, és Isten Szentleke, akit ő viszont megígér azoknak, akik az övéi. És akkor nem kell két-ségbeesnünk, hogy nem lesz tanács!

A Példabeszédek könyve 1. fejezetében két helyen is panaszolja Isten, hogy Izrael népe nem figyelt az ő tanácsára. A Példabeszédek 1,25 és 30. verseiben ezt olvassuk: „Nem engedtek tanácsomnak”; „Semmibe vették minden tanácsomat”; „Nem törődtek az én tanácsommal”. A Biblia szerint nemcsak az a bűn, amit teszünk, hanem bűn az is, amit nem teszünk meg. A bűn nem csak az, hogy loptam, csaltam, hazudtam, hanem azt is felrója Isten az ő népének bűneként, hogy nem figyelt a tanácsra, nem vette igénybe a tanácsadót. Nem kérte őt, hogy „Uram, adj tanácsot, bölcsességet, vezetést!” Ezt panaszolja Isten az ő népének.

Azért egy-két szép ígét is hadd mondjak olyanokról, akik ezt megélik, hogy az Úr tanácsolja, vezeti őket. A 16. Zsoltárban ezt mondja az ige: „Tanácsot adott nekem.” A 73. zsoltárban így olvassuk: „Tanácsoddal igazgatsz engem.” Tehát, a hit, a hívő élet mindig azt jelenti, hogy az Úr az én tanácsadóm. Valom, hogy ő tanácsol engem, ezért nem figyelek más tanácsra, legfőképpen nem a Sátán suttozására, mert vezet engem az én Istenem!

A Jelenések könyvében egy egész gyülekezetnek mondja azt Isten, hogy ő szeretné a gyülekezetet tanácsolni. Az egyik gyülekezet azt mondja: „Gazdag vagyok, meggazdagodtam, semmire nincs szükségem.” Jézus Krisztus kikerül a középpontból. Mit mond Isten Lelke a gyülekezetnek? „Azt tanácsolom neked, végy tőlem tűzben megpróbált aranyat. Öltözz fehér ruhába és szemgyógyító írral kend meg a szemedet, hogy láss!” Végül azt írja: „Azt tanácsolom neked, hogy térj meg, mert, ha nem, kimozdítom gyertyatartódat helyéből!”

Hadd foglaljam össze, hogy mi lenne a megtérés! A megtérés ez lenne: elindulni az Úr tanácsa szerint. Visszatérni hozzá, azaz minden más tanácsot elhallgattatok, és egyedül őreá figyelek. Egyedül az ő tanácsa áll meg, az vezet majd célba. Az ilyen tanácsosoknak, mint Ahitófel, öngyilkosság a vége. Nagyon

jó tanácsokat tudott adni, csak a maga életét nem tudta vezetni. Másokat tanácsolt, a saját élete meg romokban hevert. Az Úr olyan tanácsos, aki „tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”. Az Úr örökkévaló, és az ő tanácsa örökre megáll.

Miért nem akarod őt hallgatni? Miért nem fordulsz akkor őhozzá? Miért nem ő tanácsol akkor téged? Ne hallgass a szívedre, indulataidra; ne másokra hallgass, hanem legfőképpen az Úrra, aki azt ígéri, hogy ha kell, még szemével is tanácsol bennünket, de legfőképpen az ő áldott beszédével és igéjével! Boldog ember az, akinek ilyen tanácsadója van, ezért boldogok lehetünk a mi tanácsadónkkal való kapcsolatunkban!

Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, köszönjük neked, hogy nemcsak a megváltás csodájáért, a Golgota keresztjéért, Jézus Krisztus helyettes áldozatáért adhatunk neked hála, hanem azért is, hogy mindaz, aki hisz benned, aki eszerint él, azt tanácsolni és vezetni is szeretnéd. Bocsásd meg, hogy sokszor más tanácsokra, más tanácsadókra figyelünk! Meg is ütöttük a bokánkat miatta, sok tragédia származott belőle vagy valamilyen vereség, amikor nem rád hallgattunk, és nem rád figyeltünk.

Hadd köszönjük meg neked, hogy kész vagy a te gyermekeidet tanácsolni! Szeretnénk kérni mi is, ahogy a zsoltárírók kérték, hogy vezess, tanácsolj bennünket, és ne engedd, hogy gonoszok tanácsára figyeljünk! Köszönjük, hogy csodás tanácsaid vannak a mi életünkre nézve, mert ismeresz bennünket és a körülményeinket. Ismered egész valónkat, te tudod, hogyan akarsz bennünket előre vinni és vezetni.

Hadd köszönjük meg e történet kapcsán, hogy minden a te kezében van! Nem az Absolonokon és az Ahitófeleken múlnak dolgok, hanem te tartod a gyepelőt nagyon erősen a kezében, és ennek az egész világnak a sorsát is. Köszönjük, hogy nem a nagyhatalmak, nem a politikai vezetők kezében van a hatalom, hanem a te kezében, Urunk. Te hajtod a király szívét ide, s tova, gondolatait, akaratát. Minden úgy történik, ahogy azt te elrendeled vagy megengeded, és a te akaratod nélkül semmi nincsen.

Hadd imádkozzunk hozzád ezért a teremtett világért! Kérünk téged békéért ott, ahol háború van, áldd meg az ottani testvéreket, a kárpátaljai gyülekezeteket! Kérünk azokért, akik menekülnek onnan. Engedd meg, hogy javukra váljon a nagy keserűség! Kérünk mindenkiért, aki ott él, bármilyen nemzethez, valláshoz tartozzon is. Engedd, hogy kezdjen el téged keresni, az élet forrását, és követni mindazt, amit te mondasz!

Kérünk téged, áldd meg szeretteinket, családtagjainkat, közelben és távolban! Áldd meg gyülekezetünket, betegeinket, a gyászolókat, megfáradtakat, legyen meg a te akaratod!

Ámen.

464. ének

1. Jöjj, ki - rá - lyom, Jé - zu - som!
Szí - vem, í - me, meg - nyi - tom.
A go - nosz - tól óvj te meg,
Meg ne ront - son en - ge - met.

2. Véreddel, mely el-kifolyt, / Mosd le rólam, ami folt;
Élet útját megmutasd, / Én meg nem találom azt.
3. Gyógyítsd meg sok nyavalyám, / Enyhíts szívem bánatán;
Kétség, gond ha gyötrenek, / Biztasd nádszál hitemet.
4. Van hatalmad rá, tudom, / Míveld, édes Jézusom:
Hit, remény és szeretet / Töltse be a szívemet.
5. A keresztet te adod, / Adj hozzá alázatot:
Hordjam olyan csendesen, / Mint egykor te, Mesterem.
6. Majd ha véget ér a harc / S megpihentetni akarsz:
Megragadom jobbodat, / S mennyországod befogad.